

เทศน์เช้า วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ กินข้าวทุกวัน เรายังต้องกินอยู่ตลอดไปเพราะดำรงชีวิตนี้ไง ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเตือนสติของเรา ฟังธรรมให้เราตื่นตัวของเรานะ ไม่ให้กิเลสมันครอบงำ

ถ้ากิเลสมันครอบงำ เวลากิเลสมันครอบงำ นุ่นก็สบาย นีก็สบาย นันก็สะดวกสบาย ทั้งนั้นนะ แต่เวลามันแก้มันเฒ่าขึ้นมา เห็นใหม่ เวลาไม้ไผ่ผึ่งๆ เวลาคนใกล้จะตาย เขาให้นึกถึงพระๆ เพราะนึกถึงพระ พุทธะ นึกถึงพระ นึกถึงพระพุทธรูป พระพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้นึกถึงพระ ให้เราใกล้ชีวิตศีลธรรม

ถ้าเราใกล้ชีวิตศีลธรรม เวลาคนไปดี สุขโตๆ คนจะสุขโต เวลามันอยู่ปัจจุบันนี้สุขโต มันก็จะไปสุขโต เวลาคนที่มันทุกข์มันยาก เวลาไปมันทุกข์มันยากกันทั้งนั้นนะ เวลาคนจะตาย ตายด้วยความทุกข์ความยาก ถ้าตายด้วยความทุกข์ความยาก บอกว่า คนเราเกิดมาชาติเดียวเท่านั้นนะ ตายแล้วก็จบ ตายแล้วก็จบนะ

ตายแล้วก็จบ มาเข้าฝันทำไม ตายแล้วจบมันเป็นความเชื่อนะ ถ้าคน ความเชื่อที่เขาไม่เชื่อเลยมันก็อีกเรื่องหนึ่งนะ เวลาความเชื่อ ความเชื่อเราที่ต้องการให้ญาติของเรามาเข้าฝันของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อความสื่อสาร แต่ความจริงแล้วการจะไปการจะมา ผลของวิญญูๆ เวลาผลของวิญญูะ ใครไปเกิดภพใดชาติใดก็ต้องอยู่ภพใดชาตินั้น เวลาภพใดชาตินั้น นี่อาหาร ๔ ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ อาหาร ๔ นะ เกิดภพชาติใดก็กินอาหารอย่างนั้น ดำรงชีพอย่างนั้น เวลาหมดอายุขัยก็เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ นี่สัจจะความจริง ผลของวิญญูะ ผลของการเวียนว่ายตายเกิด แต่ที่เขาไม่เชื่อ เขาก็ไม่เชื่อของเขาไป

เวลาเราไปวัดไปวา เราก็ไปสร้างบุญกุศลอย่างนี้ไง พันธุกรรมของจิตๆ ทำคุณงามความดีไว้ เวลาทำคุณงามความดีไว้ ทำคุณงามความดีทิ้งเหวๆ ทิ้งเหวก็ทิ้งในหัวใจนี้ไง ให้หัวใจนี้มันมั่นคงในสัจจะในความจริงในใจของเรา

แต่คนมันรวนเร คนมันรวนเรเพราะคนมันทำแล้วไม่จริงไม่จัง คุณิ คนเราจะดีก็ไม่ใช่ จะชั่วก็ไม่เชิง ครึ่งๆ กลางๆ ครึ่งๆ กลางๆ อย่างนั้นนะ โดยความเชื่อใจ โดยกำลังของหัวใจใจ กำลังของจิตๆ

แต่คนที่มือำนาจวาสนา คนที่มีกำลังของเขานะ เขาเกิดมาเขาทำคุณงามความดีตั้งแต่เล็ก ตั้งแต่เน้อย เขาจะมีความภูมิใจในความเกิดเป็นมนุษย์นะ เขาจะมีความภูมิใจในการเกิดในชาติ ในตระกูล ในพ่อในแม่ เขาจะเป็นคนดีของพ่อของแม่ นี่ถ้าเคยสร้างบุญสร้างกุศลมามันคิดอย่างนั้น นี่บุญกุศล

เวลาไปวัดๆ เราไปวัดป่าๆ วัดป่าคือป่าในการประพฤติปฏิบัติ เวลาวัดบ้าน วัดบ้านบวชขึ้นมาแล้วมีการศึกษา ศึกษา มา ศึกษา วินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงจำธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้เผยแพร่ธรรมๆ เผยแผ่ธรรมคือว่า เวลาพระ พระก็ต้องเข้าใจในธรรมและวินัย เวลาจะสั่งสอน อบรมสั่งสอนญาติโยม เห็นไหม

เวลาไปวัดป่าๆ วัดป่า พระวัดป่า ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่จะรื้อค้นความจริงในใจของตนขึ้นมา เวลาเขาติเตียนวัดป่า เวลาวัดป่าเทศนาว่าการไม่พูดถึงศีล ไม่พูดถึงศีลเลย สมาธิ ปัญญาไปเลย

สมาธิ ปัญญาไปเลย เพราะศีลมันเป็นพื้นฐาน ศีลเป็นพื้นฐานของชาวพุทธนะ คุณิ เวลาหลงตาทำนพูด เวลาขอศีลๆ แล้วมันได้ศูนย์ ขอบไปแล้วมันไม่ทำไง เวลาขอศีล พวกเราพูดเล่นพูดเหน็บพูดแนมกัน เขาขอแค่ศีล ๔ ศีล ๕ ไม่รับ ด้วยความชอบใจ ด้วยความพอใจของตนใจ

ด้วยความชอบใจ ด้วยความพอใจของตน ก็กิเลสเป็นใหญ่ใจ ตัวตนของเราเป็นใหญ่ พอตัวตนของเราเป็นใหญ่มันก็ควบคุมชีวิตของเรา แต่ฟังธรรมๆ ตอกย้ำตรงนี้ ตอกย้ำว่า คนจะยิ่งใหญ่ขนาดไหนนะ ไม่ใหญ่เกินโลงศพ คนจะยิ่งใหญ่ขนาดไหนนะ มันต้องตายทั้งนั้น

เวลาคนมันจะตายไปแล้ว ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐตรงนี้ไง มันจะยิ่งแคไหนนะ มันมีคุณธรรมนะ มันยิ่งใหญ่ด้วยคุณธรรม ยิ่งใหญ่ด้วยศีลด้วยธรรม ยิ่งใหญ่ด้วยคุณงามความดี ยิ่งใหญ่ด้วยความเมตตา ยิ่งใหญ่ด้วยบารมีธรรม ด้วยหัวใจที่ยิ่งใหญ่ ทุกคนยอมรับบูชา

คนยิ่งใหญ่โดยกิเลสตัดหาความทะยานอยากจะไปเหยียบย่ำเขา มันจะยิ่งใหญ่ไปไหน มันยิ่งใหญ่มันมีแต่กิเลสท่วมหัว ถ้ามันท่วมหัว มันจะยิ่งใหญ่ขนาดไหนมันไม่พ้นจากโลงศพนั้น ใจ ถ้าโลงศพอันนั้น นี่ใจ กรรมเหนือโลกใจ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันใจ กรรม กรรม จำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ใครย่ำคิดย่ำทำงานเกิดเป็นจริตเป็นนิสัย ถ้ามันย่ำคิดย่ำทำสิ่งที่ดีงาม ย่ำคิดย่ำทำสิ่งที่ดีงาม

นี่ใจ ศิล พระป่าเวลาพูดไม่พูดถึงศีลเลย ศิล กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม ศิลคือความปกติของใจ แล้วศีลคือความปกติของใจแล้วมันทำคุณงามความดีหรือไม่ ถ้าทำคุณงามความดี กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมหอมทวนลมณะ

กลิ่นของพุทธะ คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อนาถบิณฑิก เศรษฐีไปเยี่ยมญาติใจ เห็นเขากำลังเตรียมข้าวปลาอาหารเพื่อถวายทานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “นี่มีงานอะไรกัน”

“โอ๊ย! ไม่รู้หรือว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว พุทธะ”

โอ๊ย! ตื่นเต้านะ นอนไม่หลับเลย จะต้องขวนขวายไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละราชวังมาจะประพาศปฏิบัติ ที่ไหนก็มีศาสดา ที่ไหนก็มีพระอรหันต์ๆ เวลาไปศึกษากับเขาแล้วไม่มีหันสั๊กหันหนึ่ง มันมีแต่หันซ้ายหันขวาใจ มันไม่อรหันต์

คือไม่เหลวไหล ไม่หันเข้าไปหากิเลสตัดหาความทะยานอยาก อะ ไม่เปลี่ยนแปลงอรหันต์ คือไม่เหลวไหล ไม่โลเล นั่นความเป็นจริงอย่างนั้น แล้วมันไปหาแล้วมันไม่มี มันไม่มีตรงไหน ไม่มีนะ

เราไปศึกษากับใครก็แล้วแต่ ความรู้ของเขามีเท่าไร เราศึกษาแล้วจนจบกระบวนการความรู้แล้ว เราก็ทำได้หมดเลย แต่เรายังมีความสงสัยอยู่ เรายังมีความทุกข์อยู่ หันใหม่ ถ้าหัน มันต้องแก้กิเลสในใจเราสิ มันไม่หันสั๊กหันหนึ่งเลย

แต่สุดท้ายแล้วเวลาท่านมารื้อค้นของท่านเอง นี่ไง ถ้ามันจะเกิด มันจะเกิดอย่างนี้ มันเกิด ด้วยเหตุด้วยผล เกิดด้วยการกระทำ เกิดด้วยมรรคญาณ เกิดด้วยสติปัญญา มันเกิดสัจจะความจริง ขึ้นมา ไม่ใช่เกิดจากความจำ เกิดจากการท่องจำ เกิดจากพรรคพวกที่ดี

ครูบาอาจารย์ที่ดีนี้สำคัญมาก สัปปายะ ๔ ครูบาอาจารย์อันดับหนึ่ง ครูบาอาจารย์เป็นผู้ ชี้นำ แล้วโดยธรรมชาติของกิเลส ทุกคนรักตัวเอง ทุกคนเข้าข้างตัวเอง ทุกคนมีมุมมองของตน นี่ กิเลสทั้งนั้น ไม่มีความจริง

ถ้าความจริงๆ ขึ้นมา ตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกๆ ตรวจสอบอีกก็ยังเข้าข้างตัวเองอยู่วัน ยังค่ำ แล้วคนที่อำนาจวาสนาอ่อนด้อย แค่ว่าความสงบของใจ ใจมันสงบ “โอ๊ย! นิพพานเป็น เช่นนี้เอง”... ไร้สาระ ไร้สาระมาก

นี่ไง สิ่งนั้น ถ้านิพพานเป็นเช่นนั้นเอง ไม่ต้องทำอะไรเลยนะ วิสัจจะแพทยนะ แค่ว่า ยาสลบมันก็สลบแล้ว “โอ๊ย! เป็นเช่นนี้เอง หลับไหลเป็นเช่นนี้เอง” เป็นอย่างนั้นหรือ

โอ้โฮ! กว่าที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะ สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญาญาณ ปัญญาโดยอัตโนมัติ โอ๊ย! มันรู้พร้อม รู้เท่าทันไปหมดเลยในใจของตน มันเห็น มันรู้ มันเท่าทัน นะ มันละเอียดลึกซึ้งขนาดนั้นนะ แล้วมันจะบอกว่า “โอ๊ย! ว่างๆ ว่างๆ”

ว่างๆ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลยหรือ มันต้องมี แก่นมีสาร มีเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา ถ้าเป็นขึ้นเป็นก็เป็นวัตถุ อยู่! นี่มันก็เป็นเรื่องสมมุติอีกแหละ... ใอันมันความคิดของโลก

ถ้าความคิดความจริง นี่ไง สัปปายะ ๔ ครูบาอาจารย์สำคัญตรงนี้ แล้วเวลาสถานที่ เป็นสัปปายะ ที่ไหนเป็นที่อากาศปลอดโปร่ง เวลาหลวงตาท่านบอกท่านไปดอยธรรมเจดีย์ฯ ท่านบอกบนภูเขานั้น โอ้โฮ! อากาศมันเบาบาง อากาศมันสะอาดบริสุทธิ์

เราไปเขาใหญ่ๆ กัน เราไปที่อากาศที่บริสุทธิ์ นี่ก็เหมือนกันนะ สถานที่ที่เป็นสัปปายะ หมู่ คณะเป็นสัปปายะ เพื่อนฝูงผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เขาสนใจในการปฏิบัติ เพื่อนฝูงผู้ปฏิบัติไม่ได้ชัก จูงกันไปทางที่อื่น

เวลาคุยกันนะ ไม่คุยการปฏิบัติตรงนี่เลย “โอ้โฮ! ที่นั่นก็ดี ที่นี้ก็ดี” มันคุยไปอดีตนั่นไง “ไป เราไปที่นั่นกัน เราไปที่นั่นกัน” แล้วที่นี้ละ มันไปที่นั่นๆ กัน แล้วปัจจุบันนี่ละ

สุคติ โดยปัจจุบันมันสุคติไง เราชวนขวยที่นี้ไง ถ้าหมู่คณะเป็นสังคินะ หมู่คณะเขาชวนขวย หมู่คณะเป็นการกระทำ พระผู้ที่ประพฤติปฏิบัติได้ถูกต้องไปเรื่อยๆ ได้เห็นมา ได้คบมา มิตรแท้หาได้ยาก มิตรแท้ แล้วครูบาอาจารย์ที่คุ้มครองดูแลยิ่งหาได้ยากเข้าไปใหญ่

อาหารเป็นสัปปายะ อาหารเป็นสัปปายะนะ อะไรที่ฉันแล้ววังงเหงาหวานอน ไม่ใช่อาหารเป็นสัปปายะนะ โอ้โฮ! ถ้ามันถูกทางวิทยาศาสตร์ กินคลินเป็นสัปปายะ หนอนมันก็กินพวกหนอนมันชอบด้วย

สิ่งที่เป็นสัปปายะๆ กินแล้วมันวังงเหงาหวานอนหรือไม่ กินแล้วมันเป็นความจริงหรือไม่ คูสิ กินลม อคนอนพ่อนอาหาร เขาไม่ฉันข้าวเลย ไม่ฉัน ไม่กินเลย ไม่ให้ธาตุขันธ์ทับจิต

นี่ไง เวลากินอาหาร ถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาจิตเสวยอารมณ์ จิตมันกิน เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติ จิตมันกินกิเลสมันมีแต่ความแสบร้อน จิตมันกินธรรมมีแต่ความอบอุ่มนะ วันไหนมีความขัดแย้ง แล้วเราแก้ไขได้ ปล่อยวางได้ โอ้โฮ! มันโล่งโถงนะ นี่ไง มันกินธรรม ถ้ามันกินธรรม มันเสวย ถ้ามันอยู่กับธรรมนะ มันจะมีความสุข มีความสงบ มีความระงับ

ถ้ามันกินกิเลสนะ กิเลสนะ ตัณหาความทะยานอยากนะ โอ้โฮ! มันแผดมันเผา มันมีแต่ความเร่าร้อน เลือดฉีดไปทั้งร่างกายเลย

นี่ไง เวลากิน เวลาร่างกายต้องการอาหาร หัวใจก็ต้องการอาหาร อาหารของธรรมๆ ใจกลั่นของศีลกลั่นของธรรมใจ ถ้าของศีล ถ้าศีลที่ดี ถ้ามีศีล มีศีลแล้วต้องมีธรรม มีธรรม มีความเมตตา มีน้ำใจต่อกัน พอมีน้ำใจต่อกัน เวลาประพฤติปฏิบัติ บังคับตั้ง สันติภูริโก มันต้องเกิดขึ้น จากสัจจะความจริง จะพูดขนาดไหน จะอธิบายขนาดไหน ฐู้ไม่ได้ จะพูดขนาดไหน จะอธิบายขนาดไหน จะอธิบายให้รู้ เป็นไปไม่ได้

เวลาคนที่ไม่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตใจต่ำต้อย เวลาฟังสิ่งใดฟังชั้นเดียว เวลาคนที่ปฏิบัติไปมันฟัง ๔ ชั้น ๕ ชั้นนะ ถ้ามันเป็นชั้นเปลือกๆ โสคาปัตติมรรค สกิทากามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค มันชั้นเป็นตอนเข้าไป ถ้าเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป เราได้ปกชั้นแรกหรือไม่

เวลาผู้ที่ประพฤติกปฏิบัติเขาเปรียบหัวใจของเขาเป็นเหมือนหัวหอม หัวหอมมันปอกเป็นชั้นๆ เข้าไป เวลาเทศนาว่าการ เราจะเปรียบหัวใจของคนเหมือนลูกมะพร้าว ลูกมะพร้าว เราปอกเปลือก สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สิลัพพคปรามาส ปอกเปลือก นี้โศคาบัน

แต่ถ้าเราปอกเข้าไป จากเปลือกมันก็จะไปเจอกะลา ถ้าเจอกะลา ถ้าเรากะเทาะกะลาออกได้ นั่นนะจะเป็นสภิกษาคามี ถ้าเนื้อมะพร้าว เราทำลายมันได้ เนื้อมะพร้าวมันมีคุณค่าที่สุดเลย นี้ กามราคะ แล้วใจของมันล่ะ ใจของมัน น้ำของมัน ภาวสะ ภพ ถ้ามันทำเป็นชั้นๆ เข้าไป นี้ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการแก้ปัญญูขึ้นมา มันซับซ้อนเข้าไป

ไอ้พวกที่จิตใจมันต่ำต้อย “อู๊ย! เหมือนกันเลย เหมือนกันเลย” เป็นวิทยาศาสตร์ใจ ไม่มี การซับซ้อน ไม่มีกิเลสหยาบ กิเลสละเอียด ไม่มีเจ้าวัฏจักร

เจ้าวัฏจักรเป็นอวิชชา เจ้าวัฏจักรมันมีลูก นางคันทา นางอรดี ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นลูกของวิชา มันมีหลาน มันมีหลานของมัน หลานของมัน การยึดมั่นถือมั่นในใจ ของตน มันมีเหลน เหลนของมันเที่ยวไปประรานชาวบ้านเขาทั่ว เที่ยวไปหาเรื่องมาให้ตัวมันเอง แล้วมันปล่อยวางอย่างไร มันเป็นขึ้นเป็นอันอย่างไร

นี่พูดถึงว่า ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่เป็นชั้นเป็นตอน มันซับซ้อน ซับซ้อนเพราะอะไร ซับซ้อน เพราะครูบาอาจารย์ท่านประพฤติกปฏิบัติมาแล้ว ท่านเห็นของท่านมาแล้ว แต่เวลาจะประพฤติกปฏิบัติแต่ละครั้งแต่ละตอนมันไม่ใช่เป็นชั้นๆ อย่างนี้ มันเป็นเกม เกมเกมหนึ่งเราต้องแข่งขันเกม เกมนั้นจนสิ้นไป เกมเกมนั้น จะจบเกมกระทำอันนั้น

นี่ก็เหมือนกัน การกระทำ ในการรู้สติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง ในขณะที่กระทำมัน ต้อง ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ไม่ใช่มากกว่าไว้ก่อน “เราทำแค่นี้เนาะ เราจะแบ่งไว้ไปข้างหน้า”...ตาย

เพราะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสะอาดบริสุทธิ์ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ทองบริสุทธิ์ยัง ๕๕.๕๕ เปอร์เซนต์ ไม่มีสิ่งใดสะอาดบริสุทธิ์ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เว้นไว้แต่มรรคญาณ เว้นไว้แต่มัชฌิมาปฏิปทา ความเป็นจริงในสังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่เวลาผู้ที่ประพฤติกปฏิบัติไปแล้วได้ ๕๐ เปอร์เซนต์ ๕๕ เปอร์เซนต์ เหลืออีก ๑ เปอร์เซนต์ เหมือนไข เวลาคนไปหาหอนะ รักษาไข ถ้าไข รักษา บรรเทาลง แต่ไม่หาย เขื่อยังมี อยู่ เดียวมันทุกข์อีก

นี่ก็เหมือนกัน กิเลสมันจะหลบมันจะซ่อน มันจะพลิกมันจะแผลง อู๊ย! มันเล่ห์เหลี่ยม ปลิ้นปล้อนของกิเลสร้ายกาจนัก เวลาประพฤติปฏิบัติมันต้องทุ่มเทกันเต็มที่ ความสะอาด บริสุทธิ์เวลามันเป็นจริง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เวลามัชฌิมาปฏิปทา ชำระล้างกิเลส นั้นนะ อกุปป ธรรมๆ มันต้องเข้าไปถึงกันบ้าง ไม่มีเหลือบ ไม่มีที่ซ่อนของมันเลย แต่ละชั้นแต่ละตอนขึ้นไป

ฉะนั้น เวลามันทุ่มเท ทุ่มเทขนาดนั้น แล้วทุ่มเทขนาดนั้น มันทุ่มเทไปแล้ว แล้วต่อเนื่อง ไป นี่ไง กายนอก กายใน กายในกายใจ พระป่าเวลาเขาพูดกัน เขาพูดกันอย่างนี้ไง

แต่เวลาปริยัติเขาบอกว่า อันนั้นเป็นโวหาร ไม่มีการศึกษา ไม่เข้าใจ

ไม่เข้าใจ ไปเอาความจริงมาจากไหน นี่กลิ่นของธรรม

ถ้ามันเป็นเรื่องโลกๆ มันท่องจำกันมา วิทยาศาสตร์ไง คนที่มีการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ นะ ทฤษฎีเขารู้เป๊ะเลย ได้ทดสอบ ได้ทำหรือไม่ แล้วจริงหรือเปล่า ทางวิทยาศาสตร์ถ้าทดสอบ แล้ว ๒๕ เปอร์เซ็นต์ก็ใช้ได้แล้ว แต่ธรรมะไม่มีสิทธิ์ แล้วเป็นไปไม่ได้ แล้วถ้าคนไม่เคยรู้ไม่เคย เห็นอย่างนี้ละ ไม่รู้หรืออก ไม่รู้ถึงเล่ห์เหลี่ยม ไม่รู้ถึงความพลิกแผลงของมันในใจ ร้ายกาจนัก

กิเลสในใจของสัตว์โลก หลวงตา ครูบาอาจารย์ของเราท่านไม่กลัวโยม ไม่กลัวใคร ทั้งสิ้น แต่กลัวกิเลสในใจของเขา เขามีเจตนาดี เขาหวังดี แต่ถ้ากิเลสมันครอบงำ กิเลสมันฟูขึ้นมาแล้วนะ เขาไม่รู้ตัวหรืออก เขาจะจำตัวเขาเองไม่ได้ กิเลสมันสั่ง

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในใจของสัตว์โลก คนดีๆ นี่แหละ เวลาไปตกอยู่ในอำนาจของ มันนะ มันพลิกแผลงนะ อยู่ในอำนาจมันหมดเลย แล้วไปหมดนะ นี่เพราะอะไร เพราะขาดการ ปฏิบัติใจ ลุ่มๆ ดอนๆ ใจ

แต่ถ้าเป็นจริงๆ ถ้ามัน อะ คืออรหันต์ ไม่หันอีกแล้ว ไม่มีสิทธิ์ เกิดอีกไม่ได้ “มารเอ๋ย เธอ เกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดอีกไม่ได้อีกเลย”

เกิดจากความดำริ ก่อนความคิดอีก เราไม่คิด ความไม่มีความคิดต่างๆ มันอยู่กับธรรมๆ จบ แต่ถ้ามันจะคิด มันต้องคิด ต้องคิดเพราะอะไร ต้องคิดเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าเผยแผ่ธรรมๆ เวลาสิ้นกิเลสแล้ว สิ่งที่ท่านเผยแผ่ธรรมนั้นคืออะไร ทำไมองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้ากลับไปเทศน์โปรดพระพุทธเจ้าสุทโธทนะ ทำไมไปให้สมบัติกับสามเณร
ราहुล นั่นอะไร นั่นสัญญาทั้งนั้น ความจำทั้งนั้น สิ่งที่เขาไปๆ ก็เลสมันขาดไป

แต่ขั้นนี้ ขั้นของเราขั้นขันธ์มาร ความคิดก็เป็นมาร ความพอใจก็เป็นมาร ทุกอย่างเป็น
มารหมดเลย แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภารา หเว ปญจกุขนุชา เป็นภาระหน้าที่
สะอาดบริสุทธิ์ ขั้นที่สะอาดบริสุทธิ์ เวลาพูดไปแล้ว มันต้องผู้ที่ปฏิบัติจริงๆ แล้วมันจะอธิบาย
ได้ชัดเจน

ถ้าไม่จริงแล้ว ขั้นอะไรมันสะอาดบริสุทธิ์ ความคิดคนสะอาดบริสุทธิ์ตรงไหน แต่
ความคิดที่ไม่มีอวิชชา ตั้งแต่ก้อนน้ำ ก้อนน้ำที่ไม่มีเชื้อโรค น้ำนั้นจะสะอาดออกมาทั้งสายน้ำนั้น
ถ้าก้อนน้ำไหนมันเต็มไปด้วยเชื้อโรค เต็มไปด้วยต่างๆ มันออกมา น้ำก็จะไหลออกมา แต่ก็มีเชื้อ
โรคปนมา

นี่ก็เหมือนกัน ขันธ์มาร ขันธ์มารมันมีเชื้อโรคของมัน แต่ถ้าเป็น ภารา หเว ปญจกุขนุชา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเทศนาว่าการอยู่ ๔๕ ปี นั่นอะไรเทศน์ เวลาพระบิดา พ่อ
ของท่าน สิ่งต่างๆ ท่านจำได้หมด ความจำๆ แต่ความจำ จำอะไร จำไว้ไปออกอ้อออเขาจะง่า จำ
แต่เพื่อจะไปรื้อสัตว์ขนสัตว์ไว้ จะไปเพื่อเทศนาว่าการ เพื่อเปิดหูเปิดตาใจ เพื่อให้พ่อเป็นพระ
อรหันต์ขึ้นมาไง นั่นนะ พ่อเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้ว พ่อไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกใจ ไม่ต้อง
ไปห่วงอีกเลย ไม่มีการสืบต่ออีกแล้ว จบสิ้นกระบวนการแล้ว นี่ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นอย่าง
นี้ นี่กลิ่นของธรรม

กลิ่นของศีลนะ ดอกไม้หอม ใครๆ ก็ปรารถนา ดอกไม้หอมที่สวยงาม ยิ่งคนปรารถนา
ใหญ่ ดอกไม้กลิ่นเหม็น คนไม่ปรารถนา ดอกไม้กลิ่นเหม็นที่อัปลักษณ์ ทุกคนไม่ต้องการ ใน
สมัยปัจจุบันนี้เขาต้องการคนสวยที่หัวใจ สวยจากความคิด สวยจากน้ำใจ สวยจากสติปัญญา
ไม่ต้องการสวยที่รูปลักษณ์ รูปลักษณ์มันแปรสภาพทั้งนั้นนะ แล้วสิ่งที่จะทำได้คือศีลธรรมของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ

ในพระไตรปิฎกมีนางภิกษุณีอยู่องค์หนึ่งสวยมาก แล้วมันมีผู้ชายมาหลงไหล จะเฝ้า
ติดตามตลอด แล้วก็ถามว่า มาบวชทำไม ควรจะมาบวชเมื่อแก่เมื่อเฒ่า โอ้โฮ! สวยงามขนาดนี้
บวชทำไม

ภิกษุณีถามบรูษคนนั้นว่า อะไรสวย

ไอ้โฮ! ตานี่สวยมาก

ภิกษุณีเอามือควักดวงตา แล้วยื่นให้กับบรูษนั้นไปเลย

บรูษนั้นช็อกเลยนะ พอบรูษคนนั้นเดินออกจากภิกษุณีนั้นไป ธรณีสูบ สูบทันทีเลย

นี่ไง ไปคิดที่รูปลักษณ์ไง ไม่รู้นั่นพระอรหันต์นะ ภิกษุณีนั้นเป็นพระอรหันต์ หัวใจท่านเป็นพระอรหันต์ หัวใจท่านสิ้นกิเลส มันยอดเยี่ยม มันสวยจากภายใน มันสวยจากธรรม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม เห็นไหม

แต่ความเห็นของบรูษนั้นเห็นแค่รูปลักษณ์ไง สวยมากๆ อะไรสวย ไอ้โฮ! ตาสวยมาก เอามือควักลูกตาแล้วยื่นให้เขาไปเลยนะ ถ้าสวย ให้ ช็อกเลยนะ

นี่พูดถึงจิตใจของคนมันระดับต่ำชั้นกัน มันถึงกันไม่ได้หรอก ถ้าจิตใจคนที่สูงส่ง สิ่งที่สูงส่งนั้นมีค่า แล้วมีค่าด้วยอะไร มีค่าด้วยศีล มีค่าด้วยธรรม พัฒนาการของหัวใจมันจะพัฒนาการขึ้น ถ้าเรามีสติปัญญา

แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญา เราปล่อยให้หัวใจเราเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ หัวใจมันพัฒนาขึ้นมาตราฐานมันสูงขึ้น มาตรฐานของมันต้องสูงขึ้น เราชาวพุทธต้องสูงขึ้นด้วยศีลด้วยธรรม เราชาวพุทธต้องสูงขึ้นด้วยการประพฤติปฏิบัติ

การประพฤติปฏิบัติมันเข้าไปต่อสู้กับกิเลสตรงๆ นะ เข้าไปต่อสู้กับเรา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเท่านั้นจะรู้คัมพูชาชนะมาจากใจ ตนเท่านั้นที่จะรู้จะความจริงขึ้นมาในหัวใจของเรา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เอวัง